

อย่างไรก็ แม้จะเป็นความผิดอย่างเดียวกันก็อาจแตกต่างกันลักษณะพฤติกรรม หรือเหตุผลซึ่งอาจใช้ดุลพินิจวางโทษหนักแตกต่างกันตามควรแก่กรณีได้ โดยนำเหตุบางประการมาประกอบการพิจารณา เช่น

- ลักษณะของการกระทำความผิด ความผิดอย่างเดียวกัน บางกรณีพฤติกรรมหรือลักษณะแห่งการกระทำความผิดเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จะต้องวางโทษหนักอาจจะต้องถึงไล่ออกราชการ แต่บางกรณีพฤติกรรมหรือลักษณะการกระทำความผิดไม่มีความผิดร้ายแรง ซึ่งอาจพิจารณาวางโทษสถานเบาต่างกันตามสมควรแก่กรณี

- ผลแห่งการกระทำความผิด ความผิดอย่างเดียวกัน อาจต้องวางต่างกัน เพราะ ผลแห่งการกระทำความผิดทำให้เกิดความเสียหายมากต่างกัน

- คุณความดี ในความผิดอย่างเดียวกัน ผู้มีประวัติการทำงานดี ไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน อาจได้รับโทษน้อยกว่าผู้ที่เคยทำมาก่อนแล้ว ผู้ทำผิดในเรื่องเดียวกัน ความที่พยายามแก้ไขบรรเทาผลร้าย อาจได้รับโทษน้อยกว่าผู้ไม่ได้พยายามทำเช่นนั้น เช่น น้ำที่ตำรวจที่บกพร่องควบคุมผู้ต้องหาไม่ดี เป็นเหตุให้ผู้ต้องหาหนี ในรายที่พยายามติดตามจับกุมผู้ต้องหาที่หลบหนีคืนมาได้จะได้รับโทษน้อยกว่าผู้ที่ไม่พยายามทำเช่นนั้น

- การรู้หรือไม่ว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด ถ้าทำไปทั้ง ๆ ที่ผิด ย่อมมีโทษหนักกว่าทำไปเพราะไม่รู้ว่าเป็นผิด

- การให้โอกาสแก้ไขความประพฤติ ถ้าเป็นความผิดเล็กน้อยอาจให้โอกาสแก่ผู้กระทำความผิดที่จะแก้ไขความประพฤติอีก

โดยวางโทษสถานเบา หรือโทษโดยวักกล่าวตักเตือนหรือทำบน แล้วแต่กรณี

- เหตุเบื้องหลังการกระทำความผิด การกระทำความผิดเพราะความจำเป็นบังคับหรือเพราะถูกยั่วโทษ อาจได้รับโทษน้อยกว่าทำผิดโดยสันดานชั่วร้าย บางทีการกระทำความผิดอาจเกิดขึ้นเพราะโรคจิตซึ่งต้องใช้การรักษา มากกว่าการลงโทษ

- สภาพของผู้กระทำความผิด ในความผิดอย่างเดียวกัน อาจ

กำหนดโทษต่างกันตามสภาพของผู้กระทำความผิด ซึ่งอาจต้องพิจารณา

โดยคำนึงถึง (เพศ อายุ ตัว อายุราชการ การศึกษา ตำแหน่งหน้าที่

และสภาพทางส่วนตัวด้านอื่น ๆ ของผู้กระทำความผิด

สำนักปลัด

องค์การบริหารส่วนตำบลท่าแพ
ตำบลท่าแพ อำเภอท่าแพ จังหวัดสตูล

แนวทางการลงโทษทาง วินัยของข้าราชการ

www.thaphae.go.th

Facebook : อบต.ท่าแพ

โทรศัพท์ 074-740565

Email : thaphae@thaphae.go.th

แนวทางการลงโทษทางวินัย

การพิจารณาความผิดและกำหนดโทษ คือ การพิจารณา วินิจฉัยว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยในกรณีใด ตาม มาตราใด และควรลงโทษในสถานใด หรือไม่ ทั้งนี้เป็น กระบวนการที่จะต้องกระทำโดยผู้มีอำนาจหน้าที่ในการ พิจารณาโดยเฉพาะตามที่กฎหมายกำหนดไว้ การพิจารณา ความผิดและกำหนดโทษพึงกระทำ เมื่อได้ทราบข้อเท็จจริง ของเรื่องที่กล่าวหาโดยกระจำขจัดพอที่จะพิจารณาความผิด และกำหนดโทษได้แล้ว ทั้งนี้หากเป็นความผิดวินัย ซึ่งมีใช้ กรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง จะต้องได้ข้อเท็จจริงจากการ สืบสวนหรือสอบสวน หากเป็นความผิดวินัยในกรณีความผิดที่ ปรากฏชัดแจ้ง อาจได้ข้อเท็จจริงจากคำพิพากษา"ของศาลอื่น ถึงที่สุด การสืบสวน การรายงาน หรือการรวบรวมข้อมูล แล้วแต่กรณี

หลักการพิจารณาความผิด

ในการพิจารณาความผิด มีหลักที่ควรคำนึงถึงอยู่ ๒ หลัก คือ (๑) หลักนิติธรรม ได้แก่การพิจารณาตามตัวบทกฎหมาย กล่าวคือ การที่จะถือว่าการกระทำอย่างใดเป็นความผิดทาง วินัยฐานใดนั้น ต้องมีบทกฎหมายบัญญัติว่าการกระทำเช่นนั้น เป็นความผิดทางวินัย ถ้าไม่มีบทกฎหมายว่าการ กระทำเช่นนั้นเป็นความผิดทางวินัย ก็ไม่ถือเป็นการกระทำผิด วินัย ทั้งนี้ การที่จะถือว่าการกระทำอย่างไรเป็นความผิดทาง วินัยฐานใดนั้น ต้องพิจารณาให้เข้าองค์ประกอบของความผิด ฐานนั้นทุกประการ ถ้ากรณีใดไม่ครบองค์ประกอบความผิด ฐานใดก็ไม่เป็นความผิดฐานนั้น ถ้าข้อเท็จจริงบ่งชี้เข้า องค์ประกอบความผิดตามมาตราใด ก็ปรับบทเป็นความผิดไป ตามม

หลักนิติธรรม ได้แก่ การพิจารณาบทบทให้รอบคอบโดยคำ นึงถึงความเป็นจริงและความถูกต้องเหมาะสมตามเหตุผลที่ควร จะเป็น เช่น ตามตัวอย่างดังกล่าวใน (๑) ถ้าพิจารณาโดยใช้ หลักนิติธรรมด้วย ก่อนที่จะปรับบทความผิด และกำหนดโทษ จะต้องคำนึงถึงความเป็นจริงตามเหตุผลที่ควรจะเป็นใน สภาพการณ์เช่นนั้นว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่ ด้วย ซึ่งการพิจารณาโดยคำนึงถึงความเป็นจริงตามเหตุผลที่ควร จะเป็นนั้น ต้องอาศัยข้อเท็จจริงและพฤติการณ์แวดล้อม ประกอบ เช่น ดูว่าฐานะของเจ้าหน้าที่ผู้นั้นเป็นอย่างไร ถ้า ฐานะยากจนมาก เงินขาดมือเสมอ ชักหน้าไม่ถึงหลังเป็น ประจำอย่างนั้นแม้เงิน ๑๐ บาท ๒๐ บาท ก็อาจฟังว่าเอาไปหมุน ใช้ส่วนตัวก่อนได้ แต่ถ้าเป็นคนร่ำรวย ฐานะดี มีเงินติดตัวอยู่ เป็นจำนวนพันเสมอ อย่างนี้การที่เงินหลง ๒๐-๓๐ บาท เข้า ไปปนอยู่ในกระเป๋า ถึงแม้จะใช้นับกันไปกับเงินส่วนตัวก็ควรจะ ไม่ได้ประโยชน์แก่ตนเองอย่างไร ก็ไม่น่าจะปรับบทเป็นการ ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เพราะขาดองค์ประกอบในข้อที่ว่า" เพื่อเห็นเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้" และอาจต้องดู ระยะเวลาที่เงินอยู่กับตัวด้วยว่านานเพียงใด ถ้าระยะเวลานาน เป็นเดือน ๆ ก็อาจได้ประโยชน์ส่วนตัวในการที่มีเงินนั้นอยู่ใน มือ พอที่จะฟังว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการได้ แต่ถ้าเงิน อยู่ในมือเพียง ๒-๓ วัน แล้วนำมาส่งเอง โดยไม่มีเหตุบังคับให้ ต้องส่ง แม้เงินจะมากก็น่าจะไม่ได้ประโยชน์อะไรในการที่มีเงิน นั้นอยู่ในมือ จึงขาดองค์ประกอบที่จะฟังว่าเป็นการทุจริตต่อ หน้าที่ราชการ ความผิดที่จะปรับบทคงจะเข้ากรณีเพียงไม่ ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ดังนี้ เป็นการพิจารณาโดย อาศัยหลัก นิติธรรม และหลักนิติธรรมประกอบกัน ซึ่งจะ ถูกต้องตามความเป็นจริง และเหมาะสมกว่าการพิจารณาโดย อาศัยหลัก นิติธรรมแต่เพียงอย่างเดียว

องค์ประกอบที่จะฟังว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ ราชการ ความผิดที่จะปรับบทคงจะเข้ากรณีเพียงไม่ปฏิบัติตาม ระเบียบของทางราชการ ดังนี้ เป็นการพิจารณาโดยอาศัยหลัก นิติธรรม และหลักนิติธรรมประกอบกัน ซึ่งจะถูกต้องตามความ เป็นจริง และเหมาะสมกว่าการพิจารณาโดยอาศัยหลัก นิติธรรม แต่เพียงอย่างเดียว

หลักการพิจารณากำหนดโทษ

(๑) หลักนิติธรรม คือ คำนึงถึงระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งอาจแบ่งได้เป็น ๓ ระดับ คือ

- (ก) ความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจะต้องโทษสถานไล่ออกหรือ ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อน ลดหย่อนก็ได้ แต่ลดลงต่ำกว่าปลดออกไม่ได้
- (ข) ความผิดวินัยไม่ร้ายแรง จะต้องลงทัณฑ์ภาคทัณฑ์หรือ เงินเดือน

(ค) ความผิดวินัยเล็กน้อย อาจวางโทษสถานภาคทัณฑ์ แต่ถ้า ความคิดครั้งแรก และผู้บังคับบัญชาเห็นว่ามิเหตุอันควรลดโทษ จะลดโทษให้โดยว่ากล่าวตักเตือน หรือให้ทำทัณฑ์บนเป็น หนังสือไว้ก่อนก็ได้

(๒) หลักนิติธรรม คือ การพิจารณาบทบทให้รอบคอบ คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมตามเหตุผลที่ควรจะเป็นภาย ขอบเขตระดับโทษตามที่กฎหมายกำหนด เช่นในกรณีที่ กฎหมายกำหนดว่าความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจะต้องลงโทษไล่ออก ปลดออก ดังนี้กรณีไหนควรกำหนดโทษเป็นไล่ออก กรณี ไหนกำหนดโทษเป็นปลดออก ควรใช้หลักนิติธรรมเข้าประกอบ พิจารณาด้วย และทำนองเดียวกันในกรณีความผิดไม่ร้ายกรณี ไหนจะควรลงทัณฑ์ กักยาม กักขัง หรือภาคทัณฑ์ และโทษจะ ควรลดหย่อนโทษ หรือลดโทษ ก็ควรใช้หลักนิติธรรม ประกอบการพิจารณาด้วย

(๓) หลักความเป็นธรรม คือ การวางโทษจะต้องให้ได้รับระดับ หน้าที่ที่รักที่ชัง กคล้ายคลึงกัน ควรจะวางโทษเท่ากัน